

28 Haziran 2007

Sevgili Dostlar,

Dort gun once iki cocugumuza karsi acilan davanin ilk durusmasi yapildi.

Sikayetci taraf tecavuz iddialarini kendiliginden geri cekti. Oyle bir sey olmamis...

Gazeteler, televizyonlar hic soznetmedi de ben soyleyeyim dedim...

Kirginligimizi icimize atiyoruz. Sonuc olarak bu toplum boyle diye biz variz.

Durduk yerde tutuklanip iskence goren iki cocugumuz yasadiklarini kaleme almislardi. Daha uygar bir ulkede yasamamiza katkisi olur umuduyla asagida sunuyorum.

Sevgiler,

Ali Nesin

Mart 2007

Söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama başlamalıyım...

İkinci kahvaltısında Vakıf'ta doğumgünümü kutladık. Sonra odama ders çalışmak için çıktım. Yemeğe kadar çalıştım. Şevket Ağabey [işçimiz] kapımı çalıp, Nuran Abla'nın [müdiremiz] beni çağırdığını söyledi. Aşağı indim. Nuran Abla'nın yanında Yasemin Abla [avukatımız] ve X [tutuklanan diğer çocuğumuz] de vardı. Bize gözaltına alındığımızı ve jandarmanın bizi beklediğini söyledi. Jandarmada ne yapmamız gerektiğinden ve haklarımızdan bahsetti Yasemin Abla. Çatalca'da jandarmaya gittik. Jandarmada yaklaşık 50 saat kaldık. Bize iyi davrandılar. Sonra Adliye'ye götürdüler. Önce savcı, sonra da hakim ifademizi aldı. İlk kez savcı ve hakim karşısına çıktığımdan çok heyecanlıydım ama sorulan tüm sorulara cevap verdim. Hakim tutuklama kararı verdiğinde korktum ama siz [Ali Nesin] arayıp bizi yatıştırdınız. Bu bana 5 dakikalık güven verse de cezaevine girdiğimde o güven tamamiyle kayboldu.

Cezaevine girer girmez, cezaevini koruyan askerler çırlıçplak soyup tekme tokat dövdüler. Dört kişiydiler. On dakikaya yakın dayak yedim. Bacaklarıma, suratıma, vücuduma, her yerime vurdular. Hepsi aynı anda vuruyordu. Ben de bu arada yüzümü ve cinsel organımı korumaya çalıştım. Sonra elimi yüzümü yıkatıp üç cepheden fotoğrafımı çekip gardiyanlara teslim ettiler.

Neye uğradığımı anlamadan bu sefer de gardiyanlar tarafından sorguya çekilip dayak yedim. Birçok gardiyan vardı ama sadece ikisi vurdu. Hepsi de iri yarıydı. Vücuduma ve yüzüme vurdular ama hiç olmazsa giyiniğim.

Bu gardiyanlardan biri nerden geldiğimi sordu. Nesin Vakfı'ndan dedim. Bunu der demez "sen Allah'a inanıyor musun?" diye sordu. Ben de "inanıyorum" deyince, o da "orayı kuran ateist değil miydi?" diye sordu. Ben de orada inanç özgürlüğü olduğunu söyledim. Gardiyan inanmayıp yine dayak attı.

Vakıf'tan verilen 100 milyonumu alıp "karantina"ya attılar.

Karantinada 70-80 kadar kişi vardı. Onlara suçlamayı söylemedim, bilgisayar hırsız olduğunu söyledim. Çatalca'daki jandarmalar öyle tembih etmişlerdi. Korktum. Saat 2'ye kadar uyumadım. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra biraz kestirdim. Yorgan, battaniye filan yoktu, diğer mahkûmlar almışlardı, ceketime sarılıp uyudum. Kestirmeden önce tüm bu başıma gelenleri gözümün önünden geçirdim.

Dört saat sonra kaldırdılar. Ekmek kasalarını taşıttılar, etrafı temizlettirdiler. Sonra sabah kahvaltısı olarak leş gibi bir kovanın içinde çorba getirdiler. Aç olmama rağmen yiyemedim. Yiyen biri kustu.

Kahvaltıdan sonra çalışmaya devam ettik. Mahkûmlara gelen eşyaları koşullardaki diğer mahkûmlara taşımaktı görevim, postacılık yani. Sabah saat 7,30'dan akşam saat 6'ya kadar hiç dinlenmeden sürekli eşya getirip götürdüm. Bütün bu süre boyunca hiçbir neden yokken gardiyanlar dövüyorlardı. Dövüp gülüyorlardı, eğleniyorlardı, belli ki zevk alıyorlardı bizi dövmekten. Hakaret ve küfür de ediyorlardı.

Öğle yemeğini de öğrenip yemedim. Akşam kendimi zorlayıp biraz pilav yedim.

O gece de korkarak yattım. Herkesin uyumasını bekledim.

Ertesi gün gene sabah 6'ya doğru kaldırdılar. Bütün gün gene çalışıp sürekli dayak ve küfür yedim.

O gün Yasemin Abla geldi, bana eşya getirmiş. Tanıdık bir yüz görünce çok sevindim. Avukatların olduğu bölüme gittik ve orada konuştuk. Ne zaman çıkacağımı sordum. 1,5-2 hafta içinde dedi. İçime öyle bir korku girdi ki anlatamam... Orada iki hafta geçirmek ölüm demektir, dayaktan öldürürler.

Yasemin Abla'yla konuşmamız bittikten sonra koğuşlara dağıtıldık. Suçlamaya göre dağılım yapılıyordu. Beni tecavüzcülerin bulunduğu koğuşa attılar. O an öldüğümü hissettim, çünkü postacılık yaparken tecavüzcüler koğuşuna gelen eşyalardan bir tanesini götürdüğümde, oraya bakan gardiyan beni diğerlerinden çok daha fazla dövmüştü ve bana "sakın buraya düşme" demişti. İşte şimdi o gardiyanın sorumlu olduğu koğuşa gidiyordum.

O gardiyan beni gördü. Tam dövecekken ona suçsuz olduğumu söyledim, 10 gün sonra çıkacağım dedim. O da bana, "sana 41 gün müddet veriyorum, bu süre içinde çıkmazsan seni çok fena döveceğim" dedi. "Sadece ben değil bütün koğuştaki herkes dövecek" dedi. "Tamam" deyip anlaşmayı kabul ettim.

Koğuşa girdik. İki kişiydik bu koğuşa giren. Diğeri 50'sine yakın bir adamdı. Gardiyanlardan birinin tanıdığı olduğu için ona dayak atılmadı. Tecavüzcüler koğuşuna teslim eden gardiyan diğer gardiyana "bu benim tanıdığım, buna vurma" dedi.

Kural gereği ilk gelenle konuşulmazmış. Yaklaşık 3 saat kimse bizimle konuşmadı. "Ümraniye sapığı" da oradaydı. Bana yaklaştı ve kendisinin ve yanındaki arkadaşlarının hangi suçlarla orada olduklarını söyledi. Sonra koğuşun ağası "Şükür" beni sorguya çekti. O arada da koğuş ağası ve iki koruması beni sürekli dövüyorlardı. Kalın bir sopayla elime 5-6 kez vurdular. Nerden geldiğimi sordular, Nesin Vakfı'ndan geldiğimi söylemedim, çünkü bunlardan her şey beklenir. Büyükçekmece'de oturduğumu, orta halli bir ailenin çocuğu olduğumu söyledim. Bir suç uydurdum, kız arkadaşım tecavüz etmişim... Suçsuz olduğumu söyleseydim daha çok döveceklerinden çekindim. Bir ara eğil dediler. Eğildim. O esnada kafama yumrukla çok sert vurdular, tam dört defa. Bir anda gözlerim karardı, o kadar sert vurdular... Dayağımı yedikten sonra bana en son koğuşa gelenlerin yaptığı işi söylediler. Ben de onları dinledikten sonra kenara çekilip umutsuzca beklerken bir gardiyan geldi ve tahliye olduğu söyledi. Kelimenin anlamını bilmiyordum. Gardiyana ne demek bu diye sordum. "Çıkıyorsun" deyince âdeta yeniden doğmuş gibi oldum. Çünkü orada hayata dair hiçbir şey yoktu, orada 1 saniye daha duramazdım.

Çıkarken, iddiayı kazandığım ve beni daha önce çok dövmüş olan gardiyana gereken hareketi yaptım... Askerlerle yola devam ettim, çıkış işlemlerini yapmaları için yüzbaşının yanına gittik. Orda dilim çözüldü ve ağızma gelen her şeyi beni döven askerlere karşı söyledim. Yüzbaşıya da hakkımı arayacağımı ve nerden geldiğimi söyledim. Yüzbaşı beni döven askerlerden birini çağırıp ona fırça çekti. Gece 1,30'da bıraktılar. Param yoktu. Koşup üstüm başım çamur bir halde bir taksiye bindim. Taksici Nesin Vakfı'nı arayıp parasının ödenip ödenmeyeceğini sordu. Bir saat sonra Nesin Vakfı'na (evime) ayak bastım.

NOKTALAMA VE İMLA YANLIŞLARI MUTLAKA VARDIR!!! MÜMKÜNSE BİR DAHA YAZMAK İSTEMİYORUM.

Mart 2007

8 Ocak Pazartesi saat 7'de gözaltına alındık. 7,30'da karakola götürüldük. 12,30'da nezarete girdik. 10 Ocak Çarşamba günü saat 14,30'da Adliye'ye götürüldük. Savcı ifadelerimizi alıp nöbetçi mahkemeye sevk etti. Mahkeme cezaevine sevk etmeye karar verdi. Saat 23,30 gibi cezaevine yola çıktık.

Önce Metris'e gidip [tutuklanan diğer cocugumuz] X'i bıraktık. Saat 1'de Bayrampaşa'ya geldik. Bizi getiren uzman başçavuşla birlikte içeri girdik. Üstümü değiştirdim. Askerler bilgisayara kaydımı yaptılar, fotoğraflarımı çektiler ve sorular sordular. Dosyamdan iddiayı okuyup öğrenince "şerefsiz" dediler ve çeşitli hakaretler ettiler. Ama dayak atmadılar.

Sonra uzman başçavuşla birlikte o binadan çıkıp hafif bir yokuştan aşağıya indik. Cezaevine teslim edeceklerdi. Cezaevinin giriş kapısından bizi içeri aldılar. Metal arama detektöründen geçtikten sonra poşetimi kontrol edip sağ taraftaki odaya girmemi istediler.

Odada karşılıklı iki masa vardı. Girişe yakın masadaki adam bana sorular sordu. Öbür masada kimlik bilgilerimi ve parmak izimi aldılar. Vakıf'tan aldığım 100 milyonumu aldılar ve karşılığında bir makbuz verdiler. Daha sonra adının Zeki olduğunu öğrendiğim bir gardiyan, "suçun ne lan senin?" diye sordu. Her şeyi tekrar tekrar anlatmaktan ve insanların inanmayıp hakaret etmelerinden bıktığımdan, duymazdan gelip önümdeki adamla konuşmaya devam ettim. Konuştuğum adam, "Nesin Vakfı'ndaki olaylardan, hani televizyonlarda çıkmıştı ya..." dedi. Ben de öyle bir şey

olmadığını söyleyip yeni baştan olayı anlatmaya başladım. “Suç”umu soran Zeki gardiyan bana vurmaya başladı, uzun süre dövdü, çok tokat yedim. Bununla yetinmeyip, yan odadan plastik bir boru aldı ve “aç ulan ellerini” dedi. Her iki elime de dörder defa vurdu. Sonra beni yan çevirip bacaklarıma ve baldırlarıma her ikisine de boruyla üçer kez vurdu. Vururken “şerefsiz” gibi çeşitli hakaretlerde bulundu. Ardından ayakkabılarımı çıkarmamı istedi ve arkasındaki adamlardan birine “git getir şunu” dedi. Falaka aleti istediğini anlamıştım. Ayaklarımı kendim havada tutacağımı söyledim. Gardiyan ayaklarımın her ikisine de dörder defa vurdu. Yerde kıvrılmış vaziyette dolabın dibinde yatarken, “kalk su tut ellerine” deyip beni lavaboya yolladı. Elimi yıkamaya giderken acıdığı için ayaklarımın üstüne basmadan topuklarımın üstünde yürüyordum. Gardiyan bunu görünce “düzgün yürü lan” diyerek sırtıma vurdu. Mecburen çok acıyan ayaklarımın üstüne basa basa tuvalete gittim. Lavaboya yaslanıp aynaya baktığımda suratımın sapsarı olduğunu görüp çok şaşırđım. Sanki başka biriydim. Ellerime su tuttum şişip morarmasınlar diye ama yine de şiştiler ve iki gün boyunca ağrıdılar. Ayaklarımın altı da şişmişti. Geri dönüp eşyalarımı alırken, aynı gardiyan beni eğip sırtıma birkaç defa boruyla vurdu. Bu dayak faslı herhalde yarım saat sürmüştür.

Uzun bir koridorun en sonundaki karantina koğuşuna soktular. Karantinada 16-17 yaşlarında olduklarını tahmin ettiğim dört çocuk daha vardı. Diğerlerine adımın Mehmet, suçumun da hırsızlık olduğunu söyledim.

Berbat bir yerdi. Yedi metrekarelik dar bir oda... Ranzalı bir yatak vardı. Yatağın arkasında da bir tuvalet taşı... Kapısı yok... Üstü gazete kâğıdıyla kapatılmış. O gece beş kişi iki yatağa sığışarak bir iki saat uyuyabildik.

Ertesi sabah gardiyan kapıya vurarak kaldırdı. “Uf... Ne biçim koku lan bu, ne yapıyorsunuz sıcıyor musunuz lan...” deyip diğer dört kişiyi tekme tokat dövdü. Temizliğe başlattı. Karşı karantinadakilere bir şey söylemeyince, benimle aynı karantinada kalan çocuklardan birine bunun nedenini sordum. Onların cinayetten burda olduklarını, gardiyanların onlardan çekindiklerini söyledi. Yarım saat sonra onları bize yaptığı gibi tekme tokat ve küfürle değil nazikçe “hadi kalkın” diyerek kaldırdı.

Biz bu sırada temizliğe başlamıştık. İlk önce kaldığımız karantinayı süpürüp sildik. Sonra çamaşır suyuyla bir kere daha sildik. Sonra “malta”nın, yani koridorun temizliğine başladık. Maltayı temizlerken bizi uyandıran gardiyan enseme eliyle vurarak “Aziz’in torunları”, “sapık herif”, “şerefsizler” dedi.

Temizlik bittikten sonra bizi uzun bir koridora götürüp sıraya soktular ve teker teker saçlarımızı kestiler. Adımın sonradan tutuklulardan Kazım olduğunu öğrendiğim bir gardiyan çocukları teker teker bir yere sokup çok fena dövdü. Daha önce “delikanlı” havaları yapan çocukların yalvarma seslerini ve ağlamalarını duyuyorduk. Hepsi hüngür hüngür ağlayarak geri döndü. Gardiyan bana doğru geldi ve tahminimce bir önceki akşam dayak yediğim ve topalladığım için beni dövmedi. Ama “seninle sonra görüşeceğiz...” diye beni tehdit etti.

Sonra bizi koğuşlara dağıttılar. Beni A1 işçi koğuşuna gönderdiler. Tutuklular beni sorguya çektiler. Bu sefer adımı doğru söyledim ama suçumun yine hırsızlık olduğunu söyledim.

Akşamüzeri koğuş ağası beni çağırıp suçumun ne olduğunu yeniden sordu. Ben yine hırsızlık dedim. Bana yalan söylediğimi, “Zeki Abi”den öğrendiğini söyledi. Beni döven gardiyan, “sizin oraya bir sapık gönderdim” diye haber vermiş diğer mahkûmlara. Hem “suç”tan dolayı hem de yalan söylediğim için 10 kadar mahkûm gün boyunca beni sürekli dövdü.

Akşam yatmaya gitmeden önce sıraya girip sayımı bekledik. Sayımdan sonra koğuşlara girdik. Yatağım böcek doluydu. Üzerime örtmem için çarşaf gibi incecik bir şey vermişlerdi. Çok soğuktu. Ya soğuktan ya da korkudan dişlerimi o kadar sıkılmışım ki, dişlerim ağrıyordu, konuşmakta ve yemek yemekte zorluk çekiyordum. Cezaevinden çıktıktan bir ay sonra bile dişlerimi çok sıktığım belli oluyordu ve bu yüzden halen diş tedavisi görüyorum. Şişen ve ağrıyan ayaklarımı yatağın kenarında, havada tutmaya çalışıyordum. O gece çok az uyudum. Sabah saat 6’da kaldırdılar. Sıraya girdik, yeniden sayım oldu. Temizlik yaptık. Bütün gün iş yaptık. Ben pek ortada gözükmemeye çalıştım. Ama herkes benimle konuşmaya geliyordu.

Cezaevinde kaldığım süre boyunca sadece dört beş kaşık yemek yiyebildim. Hiç büyük tuvaletimi yapmadım. Ama bol bol su içtim.

Üçüncü gece saat 12 gibi gardiyan ve bir sürü mahkûm başıma gelip tahliye olacağımı söylediler. Tahliyenin anlamını bilmediğim için çok korktum, A6 cinayetçiler koğuşuna yollanacağımı sandım. O koğuşta bu suçtan içeri düşenleri hiç sevmiyorlarmış. Gardiyan özel eşyalarımı hemen toplamamı söyleyip daha ayakkabılarımı giymeden maltada yürümeye başladı. Ayakkabılarımı giymeden peşinden gittim topallaya topallaya. Ya A6 koğuşuna yolluyorlar ya da “seninle sonra görüşeceğiz” diyen gardiyan beni dövmek için çağırıyor diye düşündüm. İlk girdiğim yere yaklaşınca gerçeği anladım. İnanılmaz sevindim. İşlemlerim yapıldı. Bu sefer bakışlar, suratlar, mimikler, davranışlar çok farklıydı. Müdürün odasına götürdüler. Müdür de çok farklıydı. “Sizin iyiliğiniz için sizi dövdük” dedi, “bir daha buraya düşmeyin diye...” Anlaşılan

bu kadar çabuk çıkacağı mı tahmin edememişlerdi. Ayaklarımdaki, ellerimdeki ve sırtımdaki dayak izleri henüz kaybolmamıştı. Girenken çok farklıydı müdür, bana öldürecekmiş gibi bakıp “şerefsiz” demişti, şimdi şikayet edeceğimden çekiniyor ve bana sevecen davranıyordu.

Müdürün karşısındaki odadaki adam, “Niye bu kadar acele ettiler... Bu saatte yataktan kalkıp geldim” diye söylenip beni kapıya kadar geçirdi. Gece saat 1’di. Dışarıda yağmur yağıyordu. Ayaklarım acıyor, yürümekte zorluk çekiyordum. Dişlerim ağrıyordu. Verdiğim 100 milyonu sordum. “Yok şimdi para, pazartesi gelip alırsın” dedi. Paramın olmadığını anlayınca bana 10 milyon verdi. Beni tramvay duragina kadar götürdü, Sağmalcılar’dan beraber bindik. O birkaç durak sonra indi, ben de Merter’de indim, Sefaköy minibüsüne binip annemin evine gittim. Kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Oysa evde ışık vardı. Kapıyı yumruklamaya başladım. Suçlamalara inanıp bana kızdıklarını ve bilerek açmadıklarını sanmıştım, meğer onlar da o sırada Vakıf’talarmış. Bakkaldan telefon kartı alıp annemi aradım. Anneme evin orda durakta beklediğimi söyledim. Yirmi dakika sonra orda olacaklarını söyledi. Bekledim. Annemle amcam beraber geldiler. Annem bana sarılıp ağlamaya başladı. Yatıştırmak çok zor oldu. Hemen eve gidelim dedim çünkü çok yorgundum ve ayaklarımın altı çok ağrıyordu. Eve gelir gelmez yattım. Aklımda hep Vakıf vardı ama çok yorgun ve kızgındım. Bu halimle arkadaşlarıma görünmek istemedim. Başıma gelen haksızlıkları düşünerek uyuyakalmışım.

Vakf’a ertesi gün gittim. Vakıf’ta herkes bana eskisi gibi davrandı.